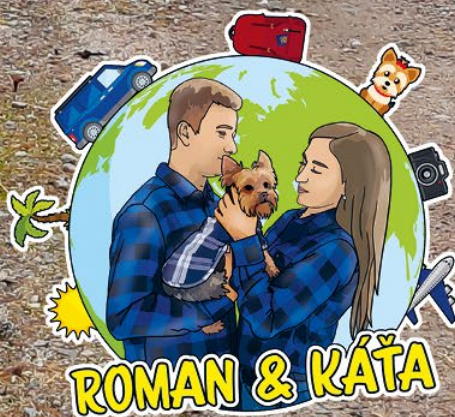

ŽIVOT NA 4 KOLECH

CESTA KE SPLNĚNÉMU SNU

ŽIVOT NA 4 KOLECH

CESTA KE SPLNĚNÉMU SNU

ROMAN & KÁŤA

ÚVOD

Jsme Roman a Káťa. Naší společnou partačkou je psí fenka Keisy. Jsme partneři, kamarádi, přátelé, ale především jsme za těch téměř 10 let společného života partáci pro život. Jaký je náš příběh? Jak jsme se seznámili? Jaký život jsme vedli předtím, než jsme se přestěhovali do dodávky? Co předcházelo tomuto rozhodnutí a co všechno nás k tomu vedlo? To vše vám chceme vyprávět na stránkách této knížky. Opustili jsme veškerou jistotu, kterou jsme měli, a vydali se na životní cestu, o které jsme věděli jen z internetu a sociálních sítí. Taková změna ale není ze dne na den. My jsme všechno plánovali více než 3 roky.

„Nevadí vám vystupovat veřejně na sociálních sítích a sdílet svůj život?“ I s takovými otázkami se setkáváme. Dříve jsme si z každé naší dovolené vytvořili vzpomínkové video, které si pouštěli jen členové našich rodin. Když jsme se o několik let později rozhodli pro život na 4 kolech v dodávce, a navíc odjet z České republiky na delší dobu (než je jen dovolená, kterou dostaneme v práci), přemýšleli jsme, jak tohle vše budeme se svými nejbližšími sdílet. A tak přišel nápad založit YouTube kanál Roman & Káťa, kde všechna naše videa uveřejňujeme. Jsou to videa o našem životě, takový náš videodeník. Uvědomujeme si, že veřejně sdílíme svůj soukromý život a že nás dnes pravidelně sledují už desítky tisíc lidí. S tím se také objevují i různé názory týkající se nás osobně. Některé jsou pozitivní, některé negativní.

„Není důvod na něco čekat. Jistotu nemáme dnes v ničem, a proto si sny chceme plnit hned, a dokud to jde, protože zážitků není nikdy dost a peníze nejsou vše.“

NAŠE CESTA KE SPOLEČNÉMU ŽIVOTU...

Jsou školní prázdniny a já, Káťa mám za sebou úspěšně dokončený první ročník na střední škole. Je léto, krásný slunný den, a tak vyrazím s kamarády k vodě. Přijíždím vlakem na hlavní nádraží do Bíliny, odkud nás čeká ještě asi hodina pěšky směrem k jezeru. Cestou se s kamarády zastavujeme v obchodě pro pití a něco dobrého k jídlu, protože si u jezera chceme udělat menší piknik.

Slunce v pravé poledne neskutečně pálí a my máme před sebou ještě necelou polovinu cesty. Jedné z dívek zazvoní telefon a z druhé strany se ozve: „Kde jste? Čekáme tu na vás!“ Odpoví, že jsme už blízko a za chvíli budeme na místě. Za pár minut slyším v dálce motorku, která za okamžik přijíždí přímo k nám. Kluk, který na ní sedí, zastavuje a představuje se: „Čau, já jsem Roman.“ S úsměvem ho také pozdravím a on se nás ptá, jestli s ním nechceme někdo jet k jezeru na motorce, kde na nás už všichni netrpělivě čekají. Já jízdu na motorce odmítám, a tak s ním jede jiná dívka z naší party.

Potom i my dorazíme za ostatními a všichni se skvěle bavíme. Opékáme si buřty a pijeme vychlazené nápoje. Vedle mě sedí Roman, ale já si ho zatím nějak moc nevšímám.

Po pár dnech, co jsme se vrátili z výletu k jezeru, mi přichází od Romana SMS. První slova, která mi napsal, jsou: „Ahoj, jsi neřekla, že máš ségru.“ (Tu jste mohli vidět v některém z našich videí na YouTube.) V létě dokončuji autoškolu a po závěrečných zkouškách budu mít řidičský průkaz skupiny A1, který mě opravňuje řídit motocykl do obsahu 125 ccm. „Tak bychom mohli někam společně vyrazit, co říkáš?“

Protože o Romanovi vím už z našeho prvního setkání, kam přijel na motorce, že pro něj jsou motorky velkým koníčkem stejně jako pro mě, naše první rozhovory vedou samozřejmě k motorkám. Domlouváme se na první společnou projížďku na jeho motorce – Aprilia RS 125. Vyrazíme na menší okružní jízdu a já cestou z místa spolujezdce pokřikuju, ať jede klidně ještě dál. Máme pro sebe dlouhý letní podvečer, a tak se bavíme

o všem možném. Je nám spolu dobře. Když se pozdě večer loučíme, slibujeme si, že se ještě určitě uvidíme.

Přibližně po měsíci se odhodláváme, že je čas na to, abychom se navzájem představili svým rodičům. Popravdě já jsem z toho seznámení byla trochu víc nervózní než Roman. Obavy ale byly úplně zbytečné, protože seznámení u obou rodičů bylo skvělé!

Vzdálenost mezi našimi bydlišti je pouhých 17 kilometrů, a tak se snažíme trávit spolu veškerý volný čas. Ať už po škole, nebo o víkendech. Nejraději jsme celé dny na motorkách a jezdíme různě na výlety nebo do terénu.

NAŠE PRVNÍ VÝROČÍ

Náš první společný rok bychom chtěli oslavit v hotelu, kde by nám ráno přinesli snídani až na pokoj. Zašli bychom si do wellness a udělali si takový společný čas jenom pro sebe. Bohužel tohle vše si můžeme jen plánovat. Vzhledem k našemu věku nás nikde nechtějí ubytovat, protože ještě nejsme plnoletí. My se ale nevzdáváme a hledáme dál. Obvoláváme hotely na slevových portálech, kde se různé wellness pobyty nabízejí. Nakonec asi na pátý pokus máme štěstí a ubytování se nám podařilo sehnat. Vytváříme si rezervaci, balíme si věci na prodloužený víkend, připravujeme motorku a vyrážíme směr Jablonec nad Nisou. Oba milujeme zábavu, a tak se snažíme najít v okolí hotelu nějaké aktivity, které bychom po příjezdu mohli naplánovat. Zjišťujeme, že poblíž hotelu se nachází letní bobová dráha a aquapark. A tak si náš prodloužený víkend užíváme, jak to jen jde!

PRVNÍ DOVOLENÁ

První společnou dovolenou si plánujeme do Chorvatska. Vyrážíme poslední týden v červnu, než se rozjede hlavní sezóna a všude bude plno turistů. Vyjíždíme autem přes noc, a to směr Biograd na Moru. V ranních hodinách přijíždíme k penzionu, který zatím známe jen z rezervace. Po pár minutách se nás ujímá delegátka z cestovní kanceláře a vede nás do druhého patra k našemu pokoji. Ubytování sice bylo skromnější, ale měli jsme tu vše, co jsme k pobytu potřebovali. Nejedeme na dovolenou kvůli hotelu, ale za mořem a teplem! Dovolenu jsme si zaplatili na týden, ale po pár dnech zjišťujeme, že to bylo málo. Každý den od ranních hodin lenošíme na pláži a koupeme se v moři. Naši pravidelnou denní tradicí je místní chorvatský bílý chléb neboli bijeli kruh. Také si tu nakupujeme nějaké suvenýry, abychom měli na naši první společnou dovolenou hezké vzpomínky.

Týdenní dovolená v létě u moře je krátká a hrozně rychle to uteče, proto hned po příjezdu domů plánujeme další cestu. Tentokrát ale přemýšlíme nad zimní dovolenou. Nabízí se exotická výprava do Asie... A co třeba dovolená někde v horách? Rozhodujeme se pro druhou variantu. Ani jeden neumíme lyžovat nebo jezdit na snowboardu. Co tam tedy budeme dělat?! Když jsem Romana poznala, jezdil na snowscootu a jeho táta si postavil svépomocí snowbike. Abych to vysvětlila, tak snowscoot je taková koloběžka s lyžemi a snowbike je zase kolo s lyžemi včetně šlappek. Mně se to natolik zalíbilo, že se začal stavět snowbike i pro mě.

Po několika zkušebních sjezdech na sjezdovkách u nás v České republice vyrážíme na společné zimní dobrodružství do italského lyžařského střediska Bormio. Roman to tady dobře zná, protože sem jezdil už dříve. Je to obří lyžařské středisko, které nabízí několik desítek kilometrů nádherných sjezdovek. Z našeho hotelu to máme do skiareálu přibližně dva kilometry. Když vyjedeme lanovkou až na nejvyšší bod tohoto střediska, což je kolem 3 000 m n. m., dost lidí si nás prohlíží. Spíše se tedy diví, na čem to jezdíme, a ptají se nás, co to je... Jízda na snowbiku je opravdu zábavná a my si to parádně užíváme.

MOMENTY, KTERÉ NÁS PŘIVEDLY K VELKÉ ZMĚNĚ...

Říkáte si, co nás vedlo k tomuto rozhodnutí? „Jste blázni. Tohle bych nedokázal. Vždyť se potom nemáte kam vrátit.“ Nejen toto jsme se dozvěděli od lidí kolem nás, ale ani to nás neodradilo.

Když se nám kamarád svěřil se svou dovolenou, kterou strávil v Thajsku, a vyprávěl nám různé historky ze své měsíční cesty, natolik nás to ohromilo, že jsme takovou cestu chtěli podniknout taky. O pár měsíců později se tak stalo...

Zalíbila se nám myšlenka vybrat si dovolenou v době, kdy je u nás zima, lidé se připravují na Vánoce, ale my bychom mohli být někde v teple u moře. Začali jsme si zjišťovat co nejvíce informací o Thajsku. Sledovali

jsme různá videa, která nás ještě více přesvědčila o tom, že musíme do této krásné země vyrazit! Letenka se dá pořídit přibližně za dvanáct tisíc korun za osobu.

Je červenec 2016 a my se právě rozhodujeme, zda koupit letenky teď, anebo až na last minute těsně před odletem. No jo, jenže to nejde, protože v práci volno takto narychlo dostat nemůžeme. Musíme si tedy dopředu naplánovat, kdy bychom chtěli odcestovat. Přesné datum a délku dovolené musíme včas nahlásit v zaměstnání. Měsíc dovolené se v některém zaměstnání může zdát jako nereálný, ale u nás to naštěstí problém není, protože dovolenou jsme během roku zatím téměř nečerпали. Kupujeme si letenky, zařizujeme cestovní pojištění a odpočítáváme dny do odletu! Nemůžeme se dočkat.

Den odletu je na dosah a my s radostí začínáme zjišťovat, co všechno bychom v Thajsku rádi navštívili. Před námi jsou poslední směny v práci. Kolegové se nás ptají, jestli nemáme strach vyrazit jen tak do neznámé země. Klidným hlasem je utvrzujeme, že dokud to sám nezkusíš, tak to nikdy nezjistíš! Rozhodli jsme se vyrazit do Thajska bez cestovní kanceláře. Možná jsme blázni, že ve dvaceti letech letíme téměř 10 000 kilometrů daleko. My to ale bereme jako velké dobrodružství.

JE TU ODLET!

Ted' už to přestává být legrace. Nastupuje nervozita a strach... Hlavně nezapomenout nic zabalit, všechno si raději několikrát zkontrolovat a nestresovat se z toho, že by něco po cestě nemělo vyjít.

Skoro po dvaceti hodinách na cestě jsme konečně v hlavním městě Thajska – Bangkoku. Pro představu – žije zde více než osm milionů obyvatel, to je jen o dva miliony méně než v celé České republice. Po příletu se snažíme zorientovat, ale letiště je tak obrovské, že nám trvá více než třicet minut, včetně letištních kontrol, než dojdeme k zavazadlům. Musíme také vyplnit formulář, na jehož základě dostáváme oba razítko do pasu

s měsíčními turistickými vízy. Super! Máme víza i vyzvednutá zavazadla a vyrážíme si objednat taxi, které nás odveze do hotelu. Z klimatizovaného letiště vycházíme ven a hned se vracíme ještě na chvilku zpátky. Ohromné vedro a vzduch, který nám dal doslova obří facku, jsme museli chvilku rozdýchat. Celoroční teploty se v Thajsku pohybují kolem třiceti stupňů Celsia a v době, kdy tu jsme my, je navíc i hlavní sezóna. Po chvíli jsme si našli svého taxíka, který nás veze do hotelu vzdáleného zhruba hodinu cesty od letiště. Měsíční dovolenou si chceme užít, jak to jen bude možné. Tak jdeme na to!

Ještě se nestačíme ani pořádně zorientovat ze všeho mumraje kolem nás, včetně posunu času, který je tu +6 hodin, a rezervujeme si letenky směr Krabi. Provincie Krabi se nachází jižně od Bangkoku. Přijíždíme na náš hotel, který jsme si zamluvili den dopředu za 213 Kč/pokoj/noc – nadprůměrné vybavení je větrák. Máme pocit, jako by tu nebyl ubytovaný nikdo jiný kromě nás. Kolem hotelu je prázdno, a to dokonce i u bazénu, který je v ceně! Pětihvězdičkové hotely nejsou naší prioritou, raději si místo předraženého hotelu, kam se půjdeme jen vyspat, zajedeme na celodenní výlet. Nicméně chápeme, že každý, kdo jede kamkoliv na dovolenou, preferuje něco jiného. Za těch pár korun, které jsme zaplatili za přespaní, nás mile překvapuje paní na recepci. Nabídla nám, že nás ve večerních hodinách zaveze do města, kde se konají velké trhy s jídlem. A nechce za to nic navíc! Domlouváme se na přesný čas odjezdu a vyrážíme za jídlem!

Thajské trhy si okamžitě zamilujeme. Představte si obří plochu o rozloze minimálně poloviny fotbalového hřiště, kde si koupíte úplně cokoliv v malinkatých stáncích. Ceny jídel, která vaří a prodávají místní, jsou velmi nízké. Nejběžnější jídlo, které se tu dá koupit, je rýže s kuřecím masem za 30 Kč, sushi 6 Kč/ks, ovocný shake 20 Kč, čerstvý džus 14 Kč, zákusky od 15 Kč, maso na špejli od 7 Kč, palačinka za 13 Kč a mnoho dalšího, ať už se jedná o sladké, slané, mořské plody, ovoce, zeleninu – najdete tu opravdu všechno.

V okolí Krabi jsme dostali doporučení, abychom navštívili buddhistický chrám, ke kterému vede 1237 schodů. Po vlastní zkušenosti můžeme říct, že výšlap nahoru dá pořádně fyzicky zabrat. Výška některých schodů

je i 30 cm. Nicméně výhled, který se nabízí na vrcholu, nás utvrzuje v tom, že bychom sem šli klidně i podruhé.

Další dny vyrazíme na celodenní výlety, na kterých jsme si naplánovali koupání ve smaragdovém jezeře, koupel v přírodních teplých pramenech a společně strávený den se slony. Dále se přesouváme na jižní ostrov Koh Lanta. Je to menší ostrov, který nabízí spoustu krásy. Nejdříve si půjčujeme skútr, na kterém tu jezdí většina obyvatel. Doprava na ostrově je o hodně klidnější než v centru města. Na řízení skútru bychom si v centru netroufli. Cena za půjčení je po smlouvání 120 Kč/den včetně helem. Skútr nám umožňuje více si procestovat ostrov dle svého. Tankovat se dá buď u malého tankovacího stojanu, nebo přímo u místních, což nás samozřejmě lákalo více. Je pro nás zážitkem a zajímavostí, když u silnice vidíme stojany se skleněnými lahvemi a místní nám po příjezdu doplňují palivo před svým domem.

Nedaleko Koh Lanty je další známý ostrov Koh Phi Phi s ještě známější pláží Maya Bay, kam vyrazíme lodí na výlet. Hned po příjezdu jsme docela zklamáni z obrovského množství turistů na pláži. Řidič lodě nám hlásí: „Maya Bay and 20 minutes here.“ Máme tedy na tuto zastávku jen pár minut. Místo je takovým menším rájem na zemi. Laguna oddělená od moře, nádherné útesy a bílý písek. Další zastávkou je Monkey Beach. Pláž plná opic, které jsou celkem přátelské, protože je tu denně krmí desítky turistů, a jsou tak zvyklé na lidský kontakt. U Monkey Beach máme konečně více času na šnorchlování, které milujeme! Na jednom z přilehlých ostrovů nás čeká hostina, kterou pro nás přichystal kapitán lodě. Nechybí tu rýže, zelenina, maso, meloun, ananas a dostatek pitné vody. Po obědě ještě máme volný čas na vykoupaní v moři a potom se hned vracíme zpět na ostrov Koh Lanta, odkud jsme v ranních hodinách vyplouvali.

Před námi jsou poslední dny na ostrově a my přemýšlíme, kam se vydáme na následující dva týdny, které ještě máme před sebou. Chtěli bychom na ostrov Koh Samui, který nás zaujal z různých videí a který sousedí s ostrovem Koh Phangan. Na tomto ostrově se každý měsíc koná full moon party, které se účastní kolem třiceti tisíc lidí. Bohužel my musíme naše plány přehodnotit z důvodů záplav, které některé ostrovy, včetně

těchto dvou, zasáhly. Rozhodli jsme se vyrazit zpátky směr Bangkok, a to přesněji do města Pattaya, které leží jihovýchodně od hlavního města. Vnitrostátním letem letíme z Krabi do Bangkoku, kde už na nás čeká domluvený odvoz, a vyrazíme autem do dvě hodiny vzdálené Pattayi.

Pattaya je známá především ne příliš pěknými a čistými plážemi, vysokou návštěvností turistů a noční zábavou pro dospělé. V prvních dnech nás zaujaly velké zábavní vodní parky, které jsou tu v centru vzdálené jen pár kilometrů od sebe. Parky jsou v porovnání s našimi vodními parky skutečně obrovské a zábavy jsme si tu užili více než dost.

Večer město ožívá a téměř na každém kroku hraje hlasitá hudba v klubech, do kterých lákají turisty na drinky. My tu večery nejraději trávíme u pláže s nějakým dobrým jídlem a vychlazeným pitím. V dopoledních hodinách na moři obdivujeme padáky, které za sebou táhne loď. Takové zážitky nebo různé výlety se tu nabízejí takřka všude a je dobré o jejich ceně smlouvat (dá se usmlouvat i o polovinu). Jeden výlet si domlouváme i my. Vždy se snažíme vybírat výlety za „příjemné peníze“, což pro nás znamená většinou až skoro přeplněnou loď turisty. Po pár kilometrech stavíme u mola, kde je naše první zastávka SKY DRIVE. Padáky, které jsme obdivovali zdálky, si jdeme vyzkoušet na vlastní kůži. Roman má to štěstí a jde první. Chvilku potom, co se Romanovy nohy odlepily od země, se dostávám do postrojů i já. Thajci mi s úsměvem přejí hodně štěstí a na 3, 2, 1 s rozběhem jsem za pár vteřin ve vzduchu. Výška je to obrovská, ale výhled, který za pár okamžiků kolem sebe máme, je pro nás uklidňujícím a příjemným zážitkem.

Zkoušeli jste někdy chůzi po dně moře? Je to další zastávka na našem celodenním výletu. Na lodi dostáváme hlavní instrukce, co to bude obnášet, jak máme komunikovat s potápěči, a jde se pod vodu! Opět to byl neskutečný a jedinečný zážitek.

Z naší měsíční dovolené nám zbývá už jen pár dní. Na poslední chvíli se rozhodujeme, že bychom chtěli navštívit ještě nějaký ostrov v okolí. A tak se vydáváme na Koh Samet. Místní loďka nám staví u pláže, kam se sváží turisti z města, a s těžkými krosnami na zádech, které tu s námi téměř celý měsíc cestují, se vydáváme hledat nějaký odvoz do hotelu. O pár

metrů dále stojí zelená pick-up auta, kterým se tu říká taxi. Vozí turisty na korbě po celém ostrově a nás jeden takový dopraví do hotelu. Hotel říkáme všem našim ubytováním, ale bydlíme u místních v pronajatém pokojíku. Máme zatím zaplacené 3 noci, než ostrov poznáme víc, a dále se uvidí, jestli nás naše cestovatelské nohy ještě někam zavedou.

Ač se to zdá jako nemožné, tak naše dovolená v tropickém ráji končí! Nemůžeme uvěřit tomu, že to uteklo tak rychle. Odjížděli jsme s mírnou nedůvěrou, jestli to sami zvládneme, a teď se vracíme s pocitem, že to bylo to nejlepší rozhodnutí, jaké jsme mohli udělat! Vyrazit na vlastní pěst a vyzkoušet si tohle svobodné cestování pouze se zakoupenou letenkou a vše ostatní si zařizovat po příletu dle aktuální potřeby.

ROZHODNUTÍ, KTERÉ NÁM ZMĚNILO NAŠE ŽIVOTY...

Naše měsíční cesta po Thajsku předčila veškerá naše očekávání a my jsme věděli, že TOHLE CHCEME ZAŽÍVAT ČASTĚJI! Jenže problém je v tom, že se stálým zaměstnáním, které máme, to častěji podniknout nejde. Ale ona vlastně ani ta práce není kolikrát životní jistota, což se Kátě shodou okolností potvrdilo po příletu do Thajska. Asi po 30 hodinách off-line si na cestě zapnula v taxíku telefon a tam na ni čekala velice „milá zpráva“ od nadřízeného. V SMS bylo napsáno: „Káto, dějí se u nás v práci velké změny a zítra se koná rychlá schůze.“ Je jasné, že se Káťa nemůže zúčastnit, protože právě přistála letadlem v Asii. O pár řádků níž se ještě psalo: „Ke konci roku ti nebude prodloužena pracovní smlouva, tudíž až se vrátíš z dovolené, tak už do práce na plánované směny nechod. Zbylé směny odpracují tvoji kolegové.“ Myslím si, že lepší načasování přijít nemohlo. S Romanem jsme se domluvili, že si touto zprávou nenecháme nijak narušit naši dlouho plánovanou a vysněnou dovolenou. Začnu tedy vše řešit po našem návratu z Thajska.

Ani jednoho z nás nenapadlo, že by nás jedna měsíční dovolená v tropickém ráji mohla přivést na myšlenku, která nám o několik měsíců později změni naše životy. Co se tedy stalo?

Po návratu z dovolené jsem se začala ohlížet po jiném zaměstnání. Předchozí práce mě ještě více utvrdila v tom, že dnes není opravdu nic jisté, a z vlastní zkušenosti potvrzuji, že o práci se dá přijít opravdu rychle. Proč tedy pořád hledat nějakou jistotu, která možná ani neexistuje? Není nutné žít s pocitem, že máme stálou práci, a odsouvat naše sny a zážitky na druhou kolej jen kvůli tomu, že třeba nedostaneme v práci slibovanou dovolenou. Začali jsme se tedy zabývat tím, abychom nemuseli být vázáni stálou pracovní smlouvou, a nebáli se vyměnit naše stávající životy za něco, o čem jsme dříve jen snili.

DODÁVKA / KARAVAN, VE KTERÉM BUDEME ŽÍT

Otázka, kterou jsme si pokládali od doby, co jsme věděli, že chceme dlouhodobě žít na cestách v zahraničí, byla – jaké auto zvolit a jaké řešení pro nás bude nejlepší. Nejdřív ze všeho nás napadlo, že si koupíme hotový karavan. Takový, který už bude kompletně zařízený a my v něm uděláme úklid, nějaké dodělávky dle svých potřeb, sbalíme si věci a nastěhujeme se do něj. Cenově se starší karavany v době, kdy jsme nějaký hledali, pohybovaly v mnohem nižší cenové relaci v porovnání s hotovými dodávkami. Tím myslíme, že například za 150 tisíc korun se dal koupit karavan se stářím kolem 30 let.

Začali jsme hledat na bazarových serverech karavan s rokem výroby 1990+, protože takový by byl pro nás za „přijatelné peníze“. Roman našel první inzerát, a tak jsme vyrazili za případnou koupí karavanu. Byli jsme natěšení na to, že si ho rovnou dovezeme domů. (To jsme ale byli hodně naivní.)

Už po příjezdu nám bylo jasné, že na fotografiích z inzerátu byl stav karavanu mnohem lepší, než tomu bylo v realitě. Mokrý fleky v obytném prostoru, zatažení technického stavu auta atd. Na takovou koupi nebylo možné přistoupit. Takže jsme pokračovali v hledání dalšího karavanu. Čas nám ubíhal – a my stále neměli ten svůj „vysněný vůz“. Další inzerát, který nás zaujal, byl z Jihlavy. Prodávající tvrdil, že karavan je v perfektním stavu, abychom se přijeli podívat. Po příjezdu jsme byli opět velmi znepokojení a naštvaní. Prasklá sprchová vanička, zalepené boční okno a opět mokré fleky v obytném prostoru. I přes tyto velké nedostatky, které nám byly zatajeny, jsme se rozhodli, že když už jsme na čtvrtém inzerátu, tenhle karavan vezmeme. Budeme-li hledat dál, ty další pravděpodobně budou v podobném stavu. Od prodávajícího jsme ale požadovali slevu na zatajené vady a škody. Na naši nabídku nepřistoupil. Tím pádem jsme se vraceli domů opět s nepořízenou. Další inzeráty jsme se snažili hledat už v blízkosti našeho bydliště.

Pátý inzerát a další karavan, na který se jel tentokrát podívat Roman se svým tátou. Káťa je dnes v práci a nemůže jet. Tenhle karavan po příjezdu pro změnu vůbec nestartuje. Nejspíše je vybitá startovací baterie – ujišťuje Romana prodejce. Baterií to není, zjišťuje později Roman, a tak nezbývá než se otočit domů bez karavanu. Stejně to pokračovalo až k osmé naplánované prohlídce.

Rodina s dvěma malými dětmi a menším statkem, na kterém měli zaparkovaný karavan Fiat Ducato, rok výroby 1989, v krémové barvě. Vstupní dveře měl z pravé strany v přední části. Stav zatím odpovídal informacím z inzerátu, interiér na první pohled nebyl promáčený jako u předchozích karavanů. Sprchový kout byl na levé straně na konci karavanu. Interiér v tmavé barvě, ale i tak jsme se přikláněli k tomu, že ho nejspíš vezmeme. Domluvili jsme se na zkušební jízdu. My jsme seděli v obytné části na sedadlech a prodávající řídil. S Romanem jsme si představovali, až tu budeme sedět na předních sedadlech společně a vyrazíme někam za poznáváním do zahraničí. Hlučný motor, otřásající se skříňky v interiéru a celkově ten zážitek z jízdy se nám líbil a celou cestu jsme se bavili. Při stoupání do mírnějšího kopce se musí ihned podřadit na

nižší rychlostní stupeň, protože karavan nemá moc silný výkon (50 kW). Představili jsme si, že už teď jedeme do opravdu malého kopce a „ženeme se“ rychlostí 30 km/h, a to nejsme naložení. S úsměvem jsme se těšili na to, jak to bude jezdit, až budeme plně naložení. Po návratu ze zkušební jízdy jsme se ještě zeptali, jestli můžeme vidět spotřebiče uvnitř vozu. Pán odpověděl, že to není problém. Problém ale nastal při zkoušení zapínání plynového topení, které se instaluje do karavanů už z výroby. Plynové topení neházelo elektrickou jiskru, tudíž se nechtělo „rozběhnout“. Prodávající nás ujišťoval, že se vrátil s rodinou před pár dny z dovolené a vše jim fungovalo. Vzhledem k ceně nového topení, které se pohybuje ve výši 25 % hodnoty karavanu, jsme se rozhodli, že ani tohle auto nakonec nekoupíme.

Po více než osmi prohlídkách zvažujeme všechno možné a přemýšlíme, zda má ještě smysl hledat nějaký další karavan. Společně si pohráváme s myšlenkou, zda si nepostavíme svou vlastní obytnou dodávku, když po tolika prohlídkách jsme viděli, v jakém stavu všechna auta byla. Protože minimálně stejnou částku, za kterou bychom karavan koupili, bychom museli investovat do jeho předělání. A to je z finančního hlediska nesmyslné. Oba jsme byli přesvědčeni, že si zvládneme udělat z plechové dodávky svůj dům na kolech, a to podle svých představ. Také si pořídíme nové spotřebiče a všechno bude vonět novotou. Každý večer jsme na internetu sledovali hlavně zahraniční profily na sociálních sítích, kde lidé sdílejí svůj život z obytné dodávky, abychom se inspirovali. V době, kdy jsme plánovali tuto přestavbu, jsme se s tím u nás v Česku téměř vůbec na internetu nesetkávali. Boom obytných dodávek přišel až později...

KUPOJEME DODÁVKU – NÁŠ DŮM NA KOLECH

Značku moc neřešíme, protože v dnešní době je vcelku jedno, jaké auto si koupíte. Důležitější je, jak se o něj pak staráte. Naše požadavky jsou takové, aby dodávka byla vysoká minimálně 180 cm a dlouhá alespoň 5,50 m. Oba dva jsme celkem vysocí, tak proto takové parametry. Do menší dodávky bychom totiž nedokázali umístit vše, co budeme potřebovat.

Sedíme u notebooku a hledáme plechovou dodávku, která se časem stane i naším domovem. Hledání nám nezabírá více než pár dní a my jsme snad konečně našli to „pravé“. V inzerátu se píše, že dodávka má špatný alternátor, ale ani to nás neodrazuje, protože vše se dá opravit – a nekupujeme nové auto z výroby.

Roman tedy bere mobil a vytáčí číslo prodávajícího. Po chvíli se z druhé strany telefonu ozývá starší pán se slovy: „Ano, dodávka je stále volná. A kdy se na ni chcete přijet podívat?“ Nadšeně sedím vedle Romana a kývu hlavou, že můžeme vyrazit klidně hned. Nicméně se domlouváme až na druhý den, protože cesta k prodávajícímu bude delší než 3 hodiny, to bychom do setmění nestihli.

Druhý den...

Vyrážíme i s Romanovým tátou, který za svou dodávkou veze dlouhý přívěsný vozík, na kterém se s námi bude zpět vracet naše vysněná dodávka. Protože má špatný alternátor a cesta domů bude dlouhá, nechceme riskovat nějaké komplikace na silnicích.

V domluvený čas přijíždíme do areálu prodávajícího. Už z dálky vidíme modrou dodávku z inzerátu. Nadšeně se rozhlížím z kabiny našeho vozu a prodávající nás zve k bližší prohlídce.

Po chvíli nám potvrzuje vadný alternátor a my se ptáme, jestli může dodávku alespoň nastartovat za pomoci jiné baterie, abychom slyšeli chod motoru atd.

„To není problém, dodávka startuje krásně,“ utvrzuje nás majitel vozu. Jenže po nastartování se z výfuku dodávky valí bílý dým, který neznačí nic dobrého. „To jste nám zatajil,“ říká Roman prodávajícímu. Ten nás ujišťuje, že je pouze studený motor, čemuž my moc nevěříme. Po chvíli přece jen zkusíme volat kamarádům mechanikům, kteří by nám mohli zkusit poradit po telefonu a utvrdit nás v tom, co si myslíme, že by mohlo způsobovat ten bílý dým z výfuku. Vytáčíme prvního, druhého, třetího kamaráda, a jak možná už tušíte, tak ani jeden z nich neměl čas zvednout telefon. Musíme se tedy na místě rozhodnout sami, zda to riskneme opravit, anebo budeme hledat dál... V cenové hranici, kterou jsme si stanovili, a to najít auto do padesáti tisíc, se moc přebírat nedá. Proávající nás ujišťuje, že to není žádná velká závada na motoru a že by možná chtěl jenom vyčistit vstřík. Tohle nás napadlo už při pohledu na dým při nastartování.

„Tak co, bereme ji, nebo ne?“ Zkusíme se domluvit, ať nám dá nějakou slevu. Tohle přece dokáže opravit každý šikovný mechanik... Jenže to jsme ještě nevěděli, kolik nás to bude stát času a hlavně peněz...

Prodávající přistupuje na náš návrh se slevou a dodávku KUPUJEME za 38 000 Kč.

Hurá, máme dodávku a jdeme řešit servis! Měli jsme radost asi jako každý, kdo si koupí auto. Bohužel nám dlouho nevydržela. Počáteční

nadšení se totiž po pár měsících mění v beznaděj. Už cestou domů s dodávkou na přívěsném vozíku hledáme mechanika, který by si s opravou věděl rady. Po třech hodinách na cestě přijíždíme odpoledne k domu, kde s Romanem bydlíme. Stavíme u krajnice, zatahujeme ruční brzdu a vylézáme ven. Nemůžeme se dočkat, až začneme s přestavbou, honilo se nám v hlavě, ale na to si samozřejmě ještě musíme počkat, protože teď je na radě servis a teprve potom ta naše zábava. Vytahujeme rampu z vozíku a Roman nasedá do dodávky, aby ji mohl dostat zpět koly na silnici. Parkujeme ji přímo pod okny. Po příchodu domů se na ni chodíme koukat z okna s příjemným pocitem, že ji konečně máme doma a že už není cesty zpět.

Další den se domlouváme s automechanikem, který se nám zaručil, že na dodávku mrkne a že nám s opravou pomůže. Super! Vezeme mu ji na dílnu a čekáme, až zavolá, co našel za závadu. Po několika dnech nám konečně volá. Z telefonu se ozývá, že jsou vadné vstřikovače. „Všechny vstříky musím vyměnit,“ tvrdí mechanik. Říkáme si, že dobře. Přece ví, co má dělat. Zpráva, kterou pro nás má o několik dní později, by nás snad ani ve snu nenapadla... Vstřikovače nechal zrepasovat za cenu 21 300 Kč a po jejich montáži zjistil, že závada je i přes výměnu dílu pořád stejná. Ptáme se proč?! Nevěděl... Na vyřešení problému jsme čekali déle než měsíc a půl. Ztratili jsme tolik času – a on nám teď řekne, že neví proč?!

Fajn, zkusíme jiný servis, kde nám snad dokážou poradit, a hlavně dodávku opravit, protože současný mechanik se začal vymlouvat na čas. A my čekat déle nechceme. Jenže po oběhání několika servisů nám každý tvrdil něco jiného... Až jsme našli mechanika, který nám doporučil výměnu motoru, tedy použít do naší dodávky motor z jiného auta. Koupili jsme tedy proto Citroën Jumper 2.2 HDI se stejným označením motoru za 18 000 Kč a šlo se na výměnu. Oprava trvala mechanikům cca 2 týdny včetně kompletního servisu.

Super. Dodávka je pojízdná a my začínáme s přestavbou... KONEČNĚ!